БРОЙ 6 СТРАНИЦИ! Съ безплатно приложение брошура отъ чудесния романъ на Май „Керванътъ на робитѣ“. Илюстрованиятъ романъ „Джимъ Джунглата“ продължава!

ПЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . . . . . 80 ЛВ.
ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобренъ и препоржчанъ отъ Министерство на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова смѣтка № 1328

БРОЙ 14

Соломонъ и щуреца

ой на земята не бѣше равенъ по
о на царь Соломонъ и никой палатъ
ще да се сравни по великолепие съ
ѣ отъ него.
о поставиха основитѣ на сградата
е позволи да се продължи построй-
се развълнува, като море и дѣланитѣ
адали въ пропастьта. Соломонъ из-
ледователно и други мѣста, но земята
ѣть се разлюляваше и основитѣ се
.

Тежко ми! извика царьтъ, трѣбва да
домъ за Господа и не мога! О,
ащо не ми позволишъ да построя,

О, царю! отговори земята, избери мѣ-
тойно за Божия домъ и азъ съ гор-
е крепя божеито жилище.
рьтъ потъна въ дълбока скръбь, зашо-
аше, че цѣлата страна е пълна съ
и.
Кое мѣсто да избера за светилището?
той горчиво; раятъ дори е нечисть!
пита ли съветницитѣ си? Що можеха
кажатъ човѣцитѣ? Съ мжка въ душа-
Соломонъ отиде на полето,
й разбираше всичкитѣ езици, дори
а птицитѣ и повика при себе си гълж-
а и ястреба и ги разпита. Той се по-
и съ тия които бѣха видѣли много
жтуването си — щъркела, лѣстовица-
рава. Но всичкитѣ обитатели на въз-
говориха:
О, царю! никжде не сме видѣли све-
бсто, което търсишъ!
ето слънцето залѣзе, звезди заблещу-
запѣха славата на Бога. Соломонъ
и тѣхъ, но тѣ продължаваха да пѣятъ,
а обърнатъ внимание
роса му.
а царьтъ падна ничкомъ
ачъ каза:
ой ще ми помогне?
ивата дето бѣше ца-
имаше едно маслинено
подъ което имаше два
голѣми кръстци жито.

КАРЛЪ МАЙ

ЛОВЦИ НА РОБИ

На маслиненото дърво бѣ кацналъ щурецъ, който нито ядѣше нито пиеше, а само славѣше Бога съ пѣсеньта си. Царь Соломъ се вслуша и разбра какво казва той:

— О, могжщи царю, не ридай, но хвали Бога съ мене; защото лежишъ на мѣстото дето единъ день ще се издигне храма.

Соломонъ стана и погледна около себе си; но видѣ само двата кръстци и маслиненото дърво. Щурецътъ продължи:

— Тази нива е на двама братя. Единиятъ отъ тѣхъ е женене и има нѣколко деца, другиятъ живѣе самичъкъ.

Дойде време за жътва и — както виждашъ — двамата братя вързаха снопитѣ си. На следната нощь нежененият братъ си каза:

— Братъ ми има да храни жена и деца, не е право да взема еднакъвъ дѣлъ съ неговия. Ще премѣстя нѣколко снопа отъ моитѣ при неговитѣ; той нѣма дя забележи и не ще може да откаже.

И той стори това.

Но сжщата нощь и другиятъ братъ се събули и каза на жена си:

— Братъ ми е младъ. Той е самъ, нѣма кой да му помага въ работата, нито да го подкрепи следъ умората. Не е право да вземемъ еднакъвъ дѣлъ жито съ него. Хайде да отидемъ да премѣстимъ нѣколко снопа отъ нашитѣ при неговитѣ, той нѣма да забележи и не ще може да откаже.

Речено, свършено.

На другия день и двамата братя отидоха на нивата и много се очудиха, като видѣха, че кръстцитѣ имъ сж равни, но нищо не казаха.

И щурецътъ прибави:

— Стой тука, о, царю и гледай добре; двамата братя не ще закъснѣятъ и тая нощь да се явятъ на нивата.

Едва щурецътъ изговори тия думи и двамата братя се появиха. Единиятъ идѣше отлѣво, а другиятъ отдѣсно и всѣки носѣше снопитѣ, които предназначаваше за другия. Тѣ се срещнаха всрѣдъ нивата. Изплашени, тѣ изпуснаха снопитѣ, но следъ мигъ колебание, се прегърнаха, пренесени отъ радость.

Като видѣ този братски сговоръ, царьтъ се приближи до тѣхъ и каза:

— О, вие, които давате такъвъ хубавъ примѣръ за братска обичь, отстжпете ми, моля ви се, тая нива, за да построя на нея Светилището на Небесния царь. Никое друго мѣсто не е по-достойно и по свето отъ това — о ветено отъ взаимната ви обичь. Ще ви тѣ заплатя десеть пжти повече, отколкото струва.

Братята се поклониха низко и казаха:

— Да бжде волята ти, могжщъ и мждъръ царю!

И тамъ се положиха основитѣ на мѣстото дето се намираха кръстцитѣ и масленото дърво.

И земята вече не се развълнува, за да погълне основитѣ. Въздухътъ се изпълни съ небесни пѣсни и скоро на нивата се издигна великолепния храмъ, който разнасяше славата господня.

нята Бентенъ и драконътъ отъ Еношима

о прекрасно мѣсто за
ка е островътъ Еноши-
изо до Иокохама!

е съвсемъ зеленъ всрѣдъ
о море. Покриватъ го
ствени гори съ лжка-
пжтеки. По най-живо-
тѣ мѣста, има чайни до-
отъ дето посетителитѣ,
и на рогозки, съзерца-
хубостьта на околнитѣ
ки.

ъ селото има гостилни-
очути по своитѣ специ-
и и дюкянчета пълни
дефени издѣлия, които
пжтницитѣ купуватъ за спо-
менъ отъ пжтуването.

Никой не минава презъ Еношима безъ да отдаде почить на богинята Бентенъ, като посети пещерята, която й е посветена. Богинята Бентенъ е една отъ седемтѣ божества на Щастието. . . Защо посетителитѣ на Еношима й изразяватъ благодарностьта си?

Преди около петнайсеть вѣка островътъ още не бѣше излѣзълъ отъ водата. Само пещерата сжществуваше, покрита отъ морето. Въ нея живѣеше драконъ, най-страшенъ отъ всички дракони.

Грамадно тѣло и всепакъ гъвкаво, което можеше да плува и да тича. Зинала пасть съ остри и безбройни зжби, съ които съ наслада хрускаше крехкото месо на малки деца.

Той обикаляше подъ повърхностьта на водата край брѣга. Щомъ видѣше малки деца да се кжпятъ или да играятъ на брѣга, плуваше или се затичваше къмъ тѣхъ, грабваше ги, хрускаше ги и ги гълташе.

Колко траури причини той! Колко сълзи пролѣха майки и бащи. Колко се боеха децата, които още не бѣха станали жертва на чудовището!

Богинята Бентенъ реши да тури край на тия страдания. Богиня на щастието — тя искаше всичкитѣ сжщества да бждатъ щастливи.

Да, всичкитѣ... Дори и найлошитѣ... Дори и драконътъ...

Единъ день надъ пещерата се натрупаха облаци. На единъ отъ тѣхъ седна добрата богиня: тя наведе къмъ морето кржглата си глава, съ малки полегати очи и малка уста съ обърнати нагоре жгли. По желанието на богинята, почвата се повдигна и пещерата на дракона се появи надъ вълнитѣ. Около нея земята се разшири и се покри съ гори. Островътъ Еношима изплува отъ вълнитѣ.

Драконътъ стоеше предъ пещерата и съзерцаваше чудната гледка. Той видѣ какъ богинята се спусна отъ небето върху появилата се суша.

Все усмихната, все повече и повече усмихната, тя отиде къмъ него.

И му заговори:

— Ти живѣешъ самичъкъ въ пещерата... Не ти ли е мжчно?.. Тежко на този, който е останалъ самъ! Искашъ ли да се оженишъ за мене? Ще живѣемъ заедно щастливи. Ти ще обичашъ дѣцата си. . . И тогава... тогава ще престанешъ да ядешъ децата на другитѣ...“

Драконътъ се съгласи. Всичко стана тъй, както каза богинята Бентенъ. Спокойствие зацари по брѣговетѣ близки на Еношима.

Отъ тогава набожнитѣ японци не сж престанали да отдаватъ почитъ на Бентенъ, щастливата благотворна богиня, създателка на радость.

Всички читатели на „Пжтека“, които изпратятъ до редакцията купона за корица на романа „Керванътъ на робитѣ“ ще получатъ хубава трицвѣтна корица. Въ писмото трѣбва да приложатъ и 2 лв. пощенска марка за разноски по изпращането.